ఆడవాళ్ళ అంతరంగం

పదిహేనేళ్ళకు మునుపు చలపతి ఎవడో నాకు తెలియదు. నాకు కనిపించినప్పటికే అతడు ముప్ఫయి యేళ్ళవాడు. జిల్లా ముఖ్యపట్టణం కావడాన మా వూళ్ళో బోలెడన్ని ఆఫీసులున్నాయి. అయిదారు హైస్కూళ్ళున్నాయి. వ్యాపార సంస్థలున్నాయి. అప్పటికే ఒక కాలేజీగూడా వెలిసింది. ఇంతమంది జనం యిక్కడున్న తర్వాత చుట్టపుచూపులకనీ, శుభాశుభ కార్యాలకనీ వచ్చేపోయే జనం మాత్రం తక్కువగా వుంటుందా? అందువల్ల హమేషా మాకు కొత్తముఖాలు కనిపించడం పరిపాటే! కానీ కనిపించగానే యితడెవడై వుంటాడబ్బా అంటూ విచికిత్సకు దిగవలసిన ప్రత్యేకత ఏ కొద్ది ముఖాల్లో మాత్రమో వుంటుంది. చలపతిని చూడగానే నేనలాగే అనుకున్నాను. మనిషి పొడగరి. కోరమీసాలు, చుంగులు జీరాడే పంచకట్టుతో, ఉల్లిపొరలాంటి లాల్చీ హొయలుతో, గుబురుగా గిరజా లాగా వెనక్కు వంగిన క్రాఫింగుతో అతడిదంతా ఒక పిన్నపాళేగాడి వాలకం. మొదటిసారిగా బజారులోనూ, తరువాత హోటల్లోనూ కనిపించి, మూడోసారిగా అతడు మా వీధిలోనే ఎదురయ్యాడు.

ఆ రోజు ఎనిమిది గంటలప్పుడు "ఎదురింటి కెవరో కొత్త వాళ్ళొచ్చారండీ!" అంది శారద.

ఆఫీసులో ఉద్యోగనిర్వహణకు, ఇంటిదగ్గర వున్నప్పుడు గృహకృత్యాలు నిర్వర్తించడానికి, సాయంకాలాల్లో షికారు వెళ్ళిరావడానికి, యిలా అనుదిన వ్యాసంగాలచుట్టూ ఒక గిరిగీసుకుని కూర్చున్న నాకు మా వీధి సాంఘిక జీవితంతో అట్టే ప్రసక్తిలేదు. మా శారద సంగతలాకాదు. బ్రతుకులో సంచలనంలేకపోతే ఆవిడకు మతిపోయినంత పనవుతుంది. ఆ వీధిలో కాపురం పెట్టిననాటికి అక్కడ మాకు మచ్చుకొక్కడైనా పరిచితులు లేరు. అలాంటిచోట అనతికాలంలోనే మా ఆవిడకు అక్కలు, అత్తలు,

పిన్నిగార్లు. వదినెలు, ఆడపడుచులు అసంఖ్యాకంగా పుట్టుకొచ్చేశారు. ఆ కొత్త చుట్టరికాలకు అనుగుణ్యంగా నేను కొందరికి అల్లుడినయ్యాను. కొందరికి మరిదినయ్యాను. కొందరికి బావగారినయ్యాను. కానీ మా వీధి కంతటికీ జెన్రల్‌గా శారదమ్మ మొగుడిగా మాత్రమే వుండిపోయాను. మా శారద విరవాకం గురించి యింతదూరం ఎందుకు చెబుతున్నానంటే ఎదురింటికెవరో కొత్తవాళ్లు వచ్చారని తెలుసుకోవడంతో ఆమెకు తృప్తికలిగివుంటుందన్న నమ్మకం నాకు లేదు. వాళ్ళను గురించి మరికొన్ని వివరాలు తెలుసుకోనిదే ఆమెకు నిద్రపట్టదు. నా వూహ కరెక్టు. శారద కొనసాగించింది.

“యింకా సామాన్లన్నీ తెచ్చుకోలేదట! ఎదురింటావిడ బకెట్టుకోసమని మన యింటికే వచ్చివెళ్ళిందిలెండి! వాళ్ళదసలు ఈ జిల్లా కాదట. హిందూపురందగ్గర అదేదో వూరిపేరు చెప్పింది. అక్కడొక ఆఫీసులో పనిచేస్తుంటేనేమో, ఆ ఆఫీసరుగారు వీళ్ళింటాయనంటే కళ్ళల్లో నిప్పులు పోసుకునేవాడట! ఈయనేమో సాదా గుమస్తా అయిపోయాడు. ఐనా ఆఫీసుకొచ్చిన వాళ్ళందరూ ఈయన దగ్గరకు రావడమే! ఈయనచుట్టూ మూగడమే! ఈయన్ను ఘనంగా పొగడ్డమే! ఎంత చచ్చు ఆఫీసరుకైనా ఒళ్ళు మండదటండీ! అతగాడీయన్ని దూరంగా ఎక్కడికైనా బదిలీచేయమని పైవాళ్ళకు రిపోర్టు రాసి పడేశాడట! అలా కొట్టుకొచ్చారటండీ పాపం!”

భర్తను గురించి భార్య యిచ్చే స్టేట్‌మెంటులో నూటికి నూరుపాళ్లు నిజమే వుంటుందనుకోవడానికి వీల్లేదు. ఎదురింటావిడ శారదకు తెలిపిన వర్తమానాన్ని బట్టిచూస్తే ఆమె భర్తను వెనకేసుకురావడం స్పష్టంగానే కనిపిస్తోంది. తన భర్త మామూలు గుమాస్తామాత్రుడేనని ఆమె చెప్పనే చెప్పింది. మరైతే ఆఫీసుకొచ్చిన వాళ్ళందరికీ అతడితోనే ఏం పని? వాళ్ళడపాదడపా ఆ ఆఫీసరుగారి ముఖాన్నిగూడా చూచిపోతూంటే ఆయనకలా ఆగ్రహం కలిగేదికాదుగదా! ఐనా గుమస్తాసీటులో కూచుని యితడు ఆఫీసరుగారి ప్రాధాన్యాన్ని ఎలా హరించగలిగినట్టు? ఈ ఎదురింటావిడ ఎవరోగానీ, ఈమె తన భర్తను సమర్థించుకోవడానికి యింతకంటే కట్టుదిట్టమైన సంజాయిషీ రూపొందించుకుని వుండవలసింది.

మరునాటి వుదయం టూత్ పేస్టు నురగలు పెదిమలకు బాగా అంటుక పోవడంవల్ల హనుమంతుడివేషం వేసినట్టున్న కోరమీసాల వ్యక్తి ఎదురింటి వసారాలో ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

ఓహో. యితడే కాబోలు ఎదురింటావిడ భర్త అనుకున్నాను. ఆతడిపేరు చలపతి అనీ, ఏదో ప్రభుత్వ కార్యాలయంలో పనిచేస్తున్నాడనీ తరువాత తెలిసింది.

ఒక మట్టిగుట్టపైన హఠాత్తుగా ఒక దేవుడి విగ్రహం పుట్టుకొస్తే ఛెలరేగే సంరంభం ఎలాంటిదో తమకు తెలుసు. సరిగ్గా అలాగే చలపతి ఎదురింట్లో చేరినప్పటినుంచీ మా వీధికొక గుర్తింపు రావడం నేను గమనించాను. అప్పట్లో వుండివుండీ కొన్ని వీధిలో కొత్తముఖాలు కనిపిస్తుండేవి. ఎదురింటి వసారాలో మనుషులు తచ్చాడుతూ వున్నట్టయితే అది చలపతి యింటిలోపల వున్నాడనేందుకుగుర్తు. వసారా నిర్జనంగా వున్నట్టయితే చలపతి యింట్లో లేనట్టులెక్క. ప్రశస్తి హెచ్చినకొద్దీ తీర్థానికి యాత్రికు లెక్కువగా రావడం సహజమే! రానురాను చలపతికోసం వచ్చిపోయేవాళ్ళ సంఖ్యసైతం పెరగసాగింది. తీరికవేళల్లో ఎప్పుడైనా వీధిగుమ్మంలో నిల్చుని రోడ్డువైపు చూస్తుంటే ఎవడో ఒక అగంతకుడు నికరంగా నాతోనే పనివున్నవాడిలా దగ్గరకువచ్చి "బాబూ! చలపతిగారి యిల్లెక్కడండీ?" అనేవాడు. చలపతి యిలా చాలామందికి దర్శనీయుడు గావడంలో నాకు ఎట్టి ఆక్షేపణా లేదు అతడింట్లో వున్నంతసేపు మూలవిరాట్టుగానూ, బయటకు వెళ్ళినపుడు ఉత్సవ విగ్రహంగానూ భావింపబడడంగూడా నాకిష్టమే! కానీ యిందువల్ల మొదట మనసు కాస్తా చివుక్కుమన్నది మా శారదకే!

ఓ రోజామె వుండబట్టలేక అనేసిందిగూడా:

"అదికాదండీ! ఏమిటో బాబూ, మీరు వున్నారు! మనకూ పెళ్ళయి యిది మూడోఏడో, నాలుగోయేడో జరుగుతోంది. ఇంతకాలంగా చూస్తున్నానుకదా! మీకోసమని పనిగట్టుకుని ఒక పెద్దమనిషి అయినా యింటిదగ్గరికి వచ్చిన పాపానపోలేదు. ఆ చలపతి అనే ఎదుగింటాయనా వున్నాడు.

ఆయనకోసం వచ్చేవాళ్లతో, పోయేవాళ్లతో వాళ్లింటి వసారా ఒక వరస అరిగిపోయింది గదండీ!"

"అవున్నిజమే శారదా!" మారుమాటలేకుండా ఒప్పేసుకున్నాను. 'కొందరు యోగ జాతకులుంటారు. మచ్చుమందు చల్లినట్టుగా వాళ్ళచుట్టూ జనం మూగిపోతూవుంటారు. మిగిలినవాళ్లు డబ్బిచ్చి పిలిచినా వచ్చేవాడుండడు. ఏం చేద్దాం చెప్పు. చలపతి అలాంటివరం అడిగొచ్చాడు. మనం యిలాంటిశాపం పొంది వచ్చాము. చేసుకున్నవాళ్లకు చేసుకున్నంత అని వూరికే అన్నారా పెద్దలు!"

పాతడ్రామాల్లోని వడికట్టు మాటల డైలాగ్సంటే—శారదకు చాలా యిష్టం. అందుకని ఆమెకు అర్థమయ్యే భాషలో, నచ్చే పద్ధతిలోనే నేను నా వాదాన్ని రూపొందించాను. కానీ ఎందుచేతనో నేను తనను పరిహాసం చేస్తున్నట్టుగా శారదకు ధ్వనించింది. మరేమీ అనలేక ఆమె నావైపొకక్షణం కొరకొరచూచి లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

ఈ బెడద యింతటితో తీరిపోయేదిలా కనిపించలేదు.

నెలరోజులు తిరగకమునుపే మళ్ళీ ఒకసారి నా పైన మెరుపుదాడిలా విరుచుకపడింది శారద.

"ఏమండీ! మనకు పెళ్ళయినప్పటినుంచీ చెబుతున్నాను, మీరేమైనా నా మాట వినిపించుకుంటున్నారా? ఆ ఎదురింటాయన్ను చూడండి. కాపురం పెట్టి యింకా రెండుమాసాలైనా కాలేదు. అప్పుడే తెప్పించి హాల్లో వేయించేశాడు...."

నాపరాయా, చట్టుబండా అని మనసులో మాత్రం అనుకుని "ఏమిటి శారదా వేయించింది?" అన్నాను.

"అదే పట్టెమంచం! అంతా టేకు కొయ్యే! ఆ నవారుమాత్రం? ఎంత పొంకంగా కుదిరిందనీ! ఒక్కసారిగా యిద్దరు ముగ్గురెక్కి తొక్కినా దానికేం ఢోకా వుండదు...."

"అలాగా! చలపతి పట్టె మంచం కొన్నాడా శారదా! మనదేం పోయింది. కొనవివ్వు! ఎంతగానేను బడిపంతుల్ని అయినా ఒక పట్టెమంచం కొనలేననా నీ వుద్దేశం? అబ్బే, నువ్వెక్కనాటికీ అలా అనుకోవద్దు. మనం కొంటాం. కొని తీరుతాం. లేదంటే కొత్తస్కేలుకాస్తా అమల్లోకి రావాలంతే! నువ్వుచూస్తూనే వుండు. అయిదారుమంది ఎక్కి చెడద్రొక్కినా విరిగిపోని పట్టిమంచం నేనే కొంటాను. దానిపైన నువ్వే పడుకుంటావు" అన్నాను. (అన్నానా, ఓదార్చానా?)

శారద తెల్లబోయింది. ఈ మనిషి మాటలతో మనకేం లెమ్మన్నట్టు తనపాటుకు తాను వెళ్ళిపోయింది.

నేను కొనదలచుకొన్న గృహోపకరణ సామాగ్రిలో పట్టెమంచం ఒకటి. ఎదురింటి చలపతి కొనగలిగిన వస్తువుల జాబితాలో అది మొదటిది గావడం నా దురదృష్టం. అంతేగాదు, అతడి జాబితా చాలా పెద్దదని నాకు కాలక్రమాన తెలిసివచ్చింది. ఆ జాబితాలో రెండోది స్టీలు బీరువా. నేనైతే దాని అందచందాలను తిలకించలేదు. చూచి వచ్చిన శారద చెప్పగా విన్నాను. అది బాగా పొడుగైన మనిషికన్నా ఎత్తుగా వుంటుంది. అయిదరలున్నాయి. మధ్యలోవున్న అరకు ప్రత్యేకంగా తాళం పెట్టుకోవచ్చు. విలువైన వస్తువులు పెట్టుకోడానికి ఆ సొరుగులో మళ్ళీ ఒక రహస్యపు సొరుగువుంది. వెల గూడా తెలుసుకోకుండా రాలేదు శారద. అయిదు పచ్చనోట్లు తమవి కావను కుంటే ఎవరైనా అలాంటి బీరువా కొనుక్కోవచ్చు.

అయిదు వందల రూపాయలు పెట్టి బీరువా కొనుక్కోదలచుకుంటే నన్నడుకునే లౌకికశక్తి ఏదీలేదు. కాని నాకున్న సమస్య ఆమాత్రం డబ్బును మిగిలించడమే; ఐతే నాకున్న ఈ యిబ్బందిని యిప్పుడు శారద సానుభూతితో అర్థం చేసుకోగలదని అనిపించడంలేదు. ఇప్పు డామె ఎదురింటి చలపతి ప్రయోజకత్వానికి నా తాహత్తును కాటావేసి చూచే ప్రయత్నంలో వుంది. పట్టె మంచానికి నేసిన నవారు మాసిపోక మునుపే చలపతి ఉక్కు బీరువా కొనుక్కోగలిగాడు. నే నింకా మొదటిదానికే దారి దొరకని దుస్థితిలో వున్నాను.

ఇందులో యింకొక చిక్కుగూడా వుంది. చలపతి గనుక ఓ గెజటెడ్ ఆఫీసరై వుంటే శారద నన్నతడితో పోల్చి చూచి కింద పరిచి వుండేదికాదు. మా ఆర్థికస్థాయి యించుమించుగా సమానమే; ఇద్దరిలోనూ ఒకరు సునాయాసంగాచేసి పారవేయగల పనిని మరొకరు గీపెట్టి గింజుకుని గూడా చేయలేక పోతున్నారంటే అర్థమేమిటి? ఒక్క మా శారదేగాదు. ఇలాంటి పరిస్థితిలో మా శారదలాంటి ఆడవాళ్లెవరైనా సరే. తమ భర్తల తాహత్తును శంకించే ఆస్కారముందనే నేను భావిస్తాను.

లోకంలో ఎవరేమైపోతే మనకేం లెమ్మనుకుని వూరుకునేవాణ్ణి. నేనిక్కడొక చిన్న యిన్వెస్టిగేషనుకు పూనుకున్నాను. చలపతి ఏ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నాడో తెలుసుకున్నాను. అతడి చుట్టూ చేరుతున్నవాళ్లెవరో ఆరా తీశాను. అజ్ఞానపుతెర తొలగిపోయేసరికి ఆత్మ సాక్షాత్కారం సాధ్యమైనట్టుగా చలపతిని గురించిన నిజాన్ని యిట్టే పట్టేయగలిగాను. చలపతి వ్యాపార సాపారాలపైన పన్నులు విధించి, వసూలుచేసే కార్యాలయంలో పనిచేస్తున్నాడు. ఆ విధంగా వ్యాపారస్తుల ఆయువుపట్లన్నీ అతడి గుప్పిట్లో వున్నాయి. వాణిజ్యం న్యాయసమ్మతంగానే జరిగి తీరాలన్నది చలపతి అభిమతంగాదు. దీని కంటూ ఆఫీసుల్ని ఏర్పాటుచేసి, యింత సిబ్బందిని పోషిస్తున్నది. గనుక ఈ డిపార్టుమెంటువల్ల ప్రభుత్వానికి న్యాయం చేకూరాలన్న మొగమాటంగూడా లేదు. తన స్వంత లాభానికీ పుష్టి, తుష్టి చేకూరుతున్నంతవరకు అతడాఫీసరుగారి కొక్కడికి మాత్రమే విధేయుడు. ఆఫీసరుగారు స్వయంగా రంగంలోకి దిగగూడదు. సర్వాధికారాలతో యితడు తన ప్రతినిధిగా వ్యవహరించడానికి ఒప్పుకోవాలి. అలా ఆఫీసరుగారు బుద్ధిగా మసలుకునే పక్షంలో చలపతి ఆయన వాటా ఆయనకు ముట్టజెబుతాడు. తన వాటా తాను జేబులో వేసుకుంటాడు.

మునుపటి కెవడో శాస్త్రజ్ఞు డిలా(యురేకా, యురేకా అని అరవాలనిపించింది నాకు; అంతటి ఉత్సాహంతోనూ యింటిముఖం పట్టాను. శారదను దగ్గరగా కూచోబెట్టుకుని విషయాన్ని సవిస్తరంగా వెల్లడించాను. "ఓహో అలాగా; ఇంత అన్యాయమా! అబ్బే. అదేం బ్రతుకండీ..." శారద నోటిగుండా యిలాంటి మాటలొస్తాయనే ఆశించాను. అలా

జరగలేదు. నేనేమో అయ్యవారినే చేయబోయాను. అది కాస్తా కోతిగా తయారై కూచుంది.

ఎలాగంటారా!

నా మాటల్లో పసదనమనేది మా శారదకు కంచుకాగడావేసి వెదికినా కనిపించినట్టు లేదు. అప్పటికి నేనవసరంగా ఏదో గొడవ చేస్తున్నట్టు ఆమె నావైపు అయోమయంగా చూచింది.

"అదికాదండీ! సుఖంగా బ్రతకడం మనచేత గాదు. ఆ విషయం ఏనాడో బుజువై పోయింది. మనం మన కోరికల్ని తీర్చుకోలేం. ఏదో దారి కింది తింటాం. మనుషుల్లా యిలా వుంటాం. లేదంటే రెండేళ్ళ కొకర్ని లెక్కన కంటాం. ఈ మాత్రానికి మనకులేని పోని సోదెలు గూడానా! ఒక యిల్లాలు మొగుడు కొట్టినందుకు గాకుండా యితరులు నవ్వినందు కేడ్చిం దట! మీ ఎవ్వారంగూడా అలాగే వుంది. మన మెలాగూ సంపాదించలేం. ఎవరో యింకొకరు సంపాదిస్తుంటే మనకీ వుడుకుమోత్తనం ఎందుకో; చాల్లే, వూరుకోండి...."

ఊరుకోక నేను చేయగలిగిందేముంది? నీళ్లు చల్లితే మంటలు ఆరి పోవచ్చునని నేననుకున్నాను. నేను చల్లింది ఆజ్యమని తీరా చల్లిన తర్వాత తెలిసింది.

ఎలాగైతేనేం, అప్పటినుంచీ శారద ఎదురింటివాళ్ళ ప్రసక్తిని తీసుకరావడం తగ్గించేసింది.

అయిదారు నెలలలా గడిచిన తర్వాత హఠాత్తుగా చలపతి యిల్లు ఖాళీ చేసేయబోతున్నాడని తెలిసేసరికి నాకు అపరిమితమైన ఆనందం కలిగింది.

"మార్చకేం. చేస్తార్లెండి!" అంటూ నిట్టూర్చింది శారద.

"ఏం శారదా! ఏం కష్టం వచ్చింది వాళ్ళకు" అన్నాను.

"ఊఁహూ! వాళ్ళకు కష్టం వస్తుందనేనా మీ ఆశ! భలే వారేనే!

వాళ్ళకెందు కొస్తాయండీ కష్టాలు? అదేం లేదు. అసలేం జరిగిందంటే ఈ మధ్య రెండు మూడు బుట్టల నిండుకూ స్టీలు సామాన్లు కొనేశారు. ఓ డజను కుర్చీలు, ఓ డైనింగు టేబిలు కొని రెండు మాసాలైంది. వాటి నన్నింటినీ సర్దిపెట్టుకోడానికి తావుండొద్దా? డెబ్బయి అయిదు రూపాయలకు పక్కవీధిలోనే యిల్లు కుదిరిందట! వెళ్ళిపోతున్నారు. నన్నొదిలిపెట్టి వెళ్ళ వలసి వచ్చినందుకు పద్మక్కకు మనసు మనసులో లేదనుకోండి! మాటి మాటికీ వచ్చిపోతుండమని మరీమరీ చెప్పింది...."

శారద తప్పకుండా వెళ్ళవలసిందే! కొత్త యింట్లో చలపతి స్టేటస్ మరింతగా పెరుగుతుంది. అతడు పెళ్ళానికి ఏడు వారాల సొమ్ములు చేయిం చినా చేయిస్తాడు. ఆ యిల్లొక ప్రదర్శనాలయమై తీరుతుంది. ఆ ప్రదర్శనం తిలకించడానికి శారదలాంటి ప్రేక్షకు లెందరైనా అవసరమే.

ఆ మాటకొస్తే మా శారదతోబాటు నేనుగూడా వొక ప్రేక్షకుణ్ణిగాక పోలేదు. ఐతే నన్నాకర్షించింది, చలపతి భోగ భాగ్యాలుగావు నేను ప్రేక్ష కుడుగా చూడ తలచుకున్నది అతడి జీవిత నాటకాన్ని; నామట్టుకు నాకు అదెంతో రసవత్తరంగా వుంది. చిన్న ఉద్యోగం, పెద్ద సంపాదన ఎలాంటి పనైనా చిటికెలో చేసేయగల పలుకుబడి, బజారులో వెళ్తుంటే "రాజాధిరాజ, రాజ గంభీర"అంటూ కైవారాలు వెలువడకపోవడ మొకటే కొరత బాగుంది. చాలా బాగుంది. ఇంతకంటే ఏ నాటకం మాత్రం పసందుగావుంటుంది.

జీవితం వొక నాటకం లాంటిది గనుక యిందులోనూ కొన్ని అను కోని మలుపులు పుట్టుక రావడం సహజం. రెండు మూడేళ్ళ తర్వాత ఒక గాలికబురు నా చెవిలో పడింది. చలపతి కీర్తి రాష్ట్ర ముఖ్యనగరం దాకా ప్రాకిందట! పై అధికారులు యింతటి ప్రయోజకుణ్ని భరించడం తమ డిపార్టుమెంటువల్ల సాధ్యంకాదని తలపోస్తున్నారట! కొద్ది రోజుల్లో పోస్టింగు రావచ్చునని తెలిసింది.

ఆశ్చర్యమేమిటంటే దీన్ని సైతం మా శారద ఒక విషాదవార్తగా తీసుకోలేదు.

"పద్మక్క చెప్పింది లెండి! కాస్త పచ్చగావున్న వాళ్లను చూస్తే లోకులకు మనసొప్పుతుందా? అలాంటి వాళ్లెవరో లేనివి పోనివన్నీ జతచేసి చలపతిగారి పైన పిటీషన్లు పెట్టేశారట! అక్కడెక్కడో హైద్రాబాదులో కూర్చున్న వాళ్లకేం తెలుస్తుంది? ఇక్కడొక ఖాళీ ఏర్పడితే తమవాళ్ల నెవళ్లనైనా అందులో పడెయ్యవచ్చునని వాళ్ల ప్లానట! అందుకని వాళ్ళు గూడా ఈయనపైన పగబట్టి "వుంటావా, వూడతావా" అని బెదిరిస్తున్నారట! కానీ చలపతిగారు కూడా ఏమంత చేతగానివాడు కాదు లెండి."

"ఏం చేస్తాడట శారదా?"

"ఏం చేస్తాడు! రాజీనామా రాసి వాళ్ల ముఖాన కొడతాడు...."

"కొట్టి?"

"ఏదైనా బిజినెస్ పెట్టుకుంటాడు. అప్పుడే నలుగురు రైదుగురు పెద్దమనుషులు పార్ట్‌నర్స్‌గా వుండడానికి మేమంటే మేమని ముందుకొస్తున్నారుట...."

పైనుంచి వూస్టింగు ఆర్డరే వచ్చిందో, లేకపోతే యితడే రాజీనామా వ్రాసి పడేశాడో నాకు తెలియదు. మొత్తానికి వుద్యోగం వూడింది. ఆ విషయం ముందుగానే తెలిసి, అందుకు చలపతి సిద్ధమై వున్నాడనేందుకు నిదర్శనంగా కొద్ది నెలల్లో పట్టణంలో ఒక కొత్త హోటలు వెలసింది. ప్రారంభోత్సవం నాడు నేనూ వెళ్ళి చూచాను. చిరునవ్వులు వెలుగుతున్న ముఖంతో గల్లా పెట్టె దగ్గర కూర్చున్న చలపతి నాకు సుస్వాగతం పలికాడు.

"రండి రండి కృష్ణమూర్తిగారూ! అనుభవం చాలనివాణ్ణి. ఇందులో దిగేశాను. దీనికైనా నా దగ్గర డబ్బెక్కడిది? పెట్టుబడి పెట్టిన మహరాజులు వేరే వున్నారు. వాళ్ళకు నా పైన ఎంత విశ్వాసం, ఏం కథ! ఈ బిజినెస్సులో బుడుంగున మునిగిపోకుండా మేము పైకి తేలడం మీలాంటి వాళ్ళ పైన ఆధారపడి వుంటుంది. మీరు తరచుగా వచ్చిపోతుండాలి. ఇంకా మీ స్నేహితులతో గూడా చెప్పండి. జేబులో డబ్బుండి తీరాలన్నదేం లేదు. అకౌంట్‌లు పెట్టించుకోవచ్చు...."

ముచ్చటగొలిపే చలపతి ఆతిథ్య మర్యాదల్ని స్వీకరించడానికైనా తరచుగా ఆ హోటలుకు వెళ్తూ వుండాలనిపించింది. రేట్లు కాస్త ఎక్కువే ననుకోండి. కానీ నదుపాయాలు దివ్యంగా వుండేవి. హాల్లో వేడివేడిగా కాఫీ, తేనీరులాంటి పానీయాలు, లోపలి గదుల్లో శరీరానికంతకంటే వేడియిచ్చే పానీయాలు దొరుకుతుండేవి. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ పేకాట కొనసాగే రహస్యాగారం ఒకటి ఆ హోటల్లోవుందని గూడా విన్నాను. ఐనా ఆ హోటలు గొడవలన్నీ మన కెందుకు? దానివల్ల చలపతికి ఏ మాత్రం లాభించిందన్నదే ప్రధానం. ఇంతకు మునుపు చలపతి చేసిన గవర్నమెంటు ఉద్యోగంలాగే ఈ హోటలు గూడా అదృష్టవంతుడెక్కడికి వెళ్ళినా బాగుపడకుండా వుండడనే నిరూపించింది. కాఫీ పైకం మినహాయించుకుని చిల్లర డబ్బు లివ్వడంకోసం చలపతి పెట్టె తెరచినప్పుడల్లా నాకా గల్లాపెట్టె వొక చిన్న సైజు ధనలక్ష్మి కొలువుకూటంలా కనిపించేది.

ఆ హోటలు వ్యాపారం రెండుమూడేళ్ళపాటు దేదీప్యమానంగా సాగిపోయింది.

ఆ మధ్య ఒకసారి శారద "ఏమండీ! మీ కొక రహస్యం చెప్పనా?" అంది.

శారదకు రహస్యం చెప్పేవాళ్ళెవరైతే వున్నారో వాళ్లు శుద్ధ తెలివితక్కువ వాళ్ళని నా వుద్దేశం. ఏమంటే ఆమె నోటిలో నువ్వుగింజ నానదు. కనీసం నాకైనా ఆ రహస్యం చెప్పేస్తుంది.

"పద్మక్క మీక్కూడా చెప్పొద్దందిలెండి! మరేం లేదు. చలపతిగారు అయిదువేలుపెట్టి ఓ రవ్వల నెక్లెసు చేయించాడు. ఎంత బావుందనుకున్నారు?"

"ఎందుకు బాగుండదూ? అయిదువేలా, మజాకానా? తప్పకుండా బాగుంటుంది" అన్నాను.

"మరి....హోటలుకు పెట్టుబడిపెట్టిన వాళ్లున్నారే, వాళ్ళు చాలా మంచి వాళ్ళని మనమనుకున్నాం. ఎంతపొరబాటో చూచారా! తెల్లనివన్నీ పాలనుకో

గూడదు. వాళ్ళవన్నీ కుళ్ళుబుద్ధులట! వాళ్లో. వాళ్ళ పెళ్లాలో చీటికీ మాటికీ వచ్చి కూర్చుని "ఈ దుద్దులెక్కడివి? ఈ గాజు లెప్పుడు చేయించారు? ఈలోగా ఎన్నిచీరలు కొన్నారు?' అంటూ ఒకటే వూదర పెట్టేస్తారట! ఏం చెయ్యాలి చెప్పండి. స్వర్గానికివెళ్ళినా సవతిపోరు తప్పదే! అందుకని ఎప్పు డైనా మెడలో నెక్లెసు పెట్టుకోవాలనిపిస్తే పద్మక్క యెకాయెకిన పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయి వారం పదిరోజులుండి వస్తుందట!"

కానీ నెక్లెసు వేసుకునే మోజు తీరడంకోసం పద్మక్క అలా ఎంతో కాలం పుట్టింటికి యాత్రలు సల్పే అవసరంలేక పోయింది. ఆ పాటికే హోటలు వ్యాపారం స్తంభించిపోయే స్థితికి వచ్చింది. ఒక్కొక్కరుగా భాగస్వాములందరూ తెగతెంపులు చేసుకున్నారు. చివరికొక్క చలపతిమాత్రం మిగిలాడు. అతడుగూడా మిగిలివున్న బెంచీలు, కుర్చీలు, బల్లలు, పాత్ర సామగ్రి అయినకాడికీ తెగనమ్మి శనగలు తిని చేయి కడుక్కున్నట్టుగా హోటలుకు తగిలించిన నేమ్‌బోర్డు తీసి రిక్షాలో వేయించుకుని చక్కా యింటి కొచ్చేశాడు.

నాలుగైదువేల రూపాయల కిమ్మత్తుచేసే స్కూటరుపైన బలాదూర్లు తిరుగుతూ చలపతి ఎప్పుడైనా నా కెదురయ్యేవాడు. ఎదురైనప్పుడల్లా 'నెక్స్ట్ అయిటం ఆఫ్ ది ప్రోగ్రాం ఏమిటి బాబూ?' అని అడగాలనిపిం చేది.

అడగని పాపం నాది. తనంతట తానే చెప్పేవాడు చలపతి.

చూడ్డానికి చాలా సాధారణమైన విషయం. వెనుక ఎంతో అసాధారణ మైన వ్యూహం. మనుషులపైన సూదంటు రాయిలాంటి ఆకర్షణ. ఈ శుభ లక్షణాలన్నీ చలపతి పథకానికి అన్వయించేవే.

ప్రతి మెంబరూ చెల్లించవలసిన మొత్తం రెండు వందలే! అంతా వొకటేసారిగా ప్రారంభంలో చెల్లించాలి. మొత్తం మెంబర్ల సంఖ్య వెయ్యిన్నీ ఏడువందలయాభై. నెలవొకటికి పదింటిచొప్పున ఆరు సంవత్స రాల పొడుగునా బహుమతులుంటాయి. మొదటినెల మొదటి బహుమతి అంబాసిడర్ కారు. చివరినెల చివరి బహుమతి గూడా ఆరువందలకు తగ్గదు.

ఈ డెబ్బయిరెండునెలల్లోనూ ప్రయిజునోచుకోనివాళ్ళకు ప్రణాళికాంతంలో అయిదువందల రూపాయలు నగదుగా యివ్వబడుతుంది. అందువల్ల వొకటి మ్మూప్పాతికవేలమంది మెంబర్లలో వొక్కడికైనా నష్టమన్నమాటే లేదు!

"ఎలా వుందండీ కృష్ణమూర్తిగారూ!" అన్నాడు చలపతి.

చాలా బాగున్నట్టు వొప్పుకొన్నాను.

"మాట చెబితే చాలదు. మీరూ మెంబరుగా చేరాలి. మీ ఆఫీసువాళ్ళను చేర్పించాలి. ఇప్పటికే వెయ్యిమందిని చేర్పించేశాను. అసలీ స్కూటరు కొనడంలోని వుద్దేశం అదే!"

ఒక రూపాయ పెట్టుబడితో లక్షలువచ్చి జేబులో పడిపోవడంతధ్యమే నని కలలుగనే వాళ్ళు లోకంలో బోలెడుమంది వున్నారు. లాటరీలు, చిట్ ఫండులు, ఫైనాన్సు కార్పొరేషనులు, మనీసర్క్యులేషను మొదలైనవాటితో చక్కిలిగింతలు పెట్టగా, పెట్టగా ధనలక్ష్మి శరీరం మొద్దుబారిపోయే వుం టుంది. ఈ పరిస్థితిలో చలపతి తలపెట్టిన పథకం దిగ్విజయంగా కొనసాగ గలదనడానికి ఎలాంటి అభ్యంతరము కనిపించదు.

ఆరేండ్ల బృహత్ప్రణాళిక ప్రారంభమైంది. ఇంకా పూర్తికాలేదు.

రెండేళ్ళక్రిందట చలపతి చావడిపీధిలో ఒక యింటి జాగా కొన్నట్టు తెలిసింది. ఇల్లు నిర్మాణదశలో వుండగా ఒకసారి మా శారద పద్మక్కతో బాటు వెళ్ళి చూచి వచ్చిందిగూడా!

పద్మక్క ఇంగ్లీషు చదువులు చదువుకోలేదట. పట్టణవాసంవల్ల ఆమె నేర్వగలిగిన కొద్దిపాటి యింగ్లీషు వకాబ్లరీకి భర్త కడుతున్న యిల్లుపుణ్యమా అని బాల్కనీ, పోర్టికో, బాత్‌రూము, వెయిటింగురూము, కిచెను డైనింగు హాలు అంటూ కొత్త కొత్త పదజాలం చేరిందట! మురిసిపోతూ చెప్పింది శారద.

"ఎన్నిసార్లు పిలిచినా మనమిద్దరం కలిసి వెళ్ళనేలేదు. గృహప్రవేశాని కైనా తప్పకుండా మిమ్మల్ని తీసుకరమ్మంది. అప్పటికేదైనా అడ్డుమాట

చెప్పారో. ముఖం చిన్నబుచ్చుకుంటుంది. ఆవిడసలే మెతకమనిషి।

కానీ దేనికైనా ప్రాప్తం వుండొద్దూ? మా దురదృష్టాని కొకర్ని నిందించి ఏం లాభం? గృహప్రవేశానికి మేము జంటగా వెళ్ళలేకనే పోయాము.

కొండనాలుకకు పెడితే అసలు నాలుకగూడా వూడిపోయిన చందంగా గృహప్రవేశ మహోత్సవానికి శారద ఒంటరిగానైనా హాజరు కాలేకపోయింది.

వెళ్ళడానికి వీల్లేకుండా ఈలోగా ఒక... ఒక... ఏమనాలో తోచడం లేదు దాన్ని। సంఘటన అంటే చప్పగా వుంటుంది. తమాషా అంటే వ్యతిరేకార్థం వస్తుంది. వైపరీత్య మంటే చలపతికి కోపం రావచ్చు.

జరిగింది జరిగినట్టుగా చెప్పేయడం మంచిది.

ఎప్పుడో అయిదారు నెలలకొకసారిగానీ నాకు చావడి వీధిగుండా వెళ్ళవలసిన పని తగలదు. నిర్మాణం పూర్తయిన క్రొత్తలో నే నొకసారి ఆ వీధిగుండావెళ్తూ చలపతి యింటివైపు చూచాను. అది అక్కడికక్కడ పునాదులుతీసి, యిటుకలతో గోడలు కట్టి. పైకప్పువేసి. సిమెంటుతో పూత పనిచేసి, రంగులుకొట్టి, యిలా వివిధ దశలద్వారా రూపొందిన కట్టడంలా తోచడంలేదు. హఠాత్తుగా చూచినట్టయితే ఏమాంబళంనుంచో, ఏపంజగుట్ట నుంచో అలాగే పెల్లగించుకొచ్చి యిక్కడ పెట్టేసిన బంగళాలా కానవస్తోంది.

చలపతి యిల్లుకట్టిచూచాడు. చాలా బాగా కుదిరింది కొత్తయింట్లో తన జీవితమంతా ఒక కొత్త తరహాలోనే నడవాలని ఆశించాడు. అందువల్ల కొత్తయింట్లోకిగూడా పాత పెళ్ళాన్నే తెచ్చుకోవడం అతడికి చాలా అసంగతమైన విషయంగా తోచింది. ఏనాటి అనుబంధమో తెలియదు. డ్రామాల్లో చలాకిపాత్రలు ధరించే ఓ అమ్మాయి మెడలో అతడు పుస్తెకట్టేశాడు. ఆమెను తీసుకొచ్చి నూతన గృహంలో ప్రతిష్ఠించి, కొత్త కాపురమనే నావకు జోరుగా లంగరెత్తేశాడు।

తిట్టినతిట్టు చర్వితచరణంగాకుండా తిట్టిపోసింది శారద. రోజుల తరబడీ తిట్టింది. గ్రహచారంచాలక చలపతి గనుక మా వీధిలో కనిపించి వుంటే చేరెడు దుమ్మెత్తి అతడి తలపైన దిమ్మరించివుండేదిగూడా!

భార్యాభర్తల్లో ఒకరి అభిప్రాయాలను యింకొకరు విధిగా సమర్థించి తీరవలసిందే నంటూ చట్టమేమీ లేనట్టయితే నేనిక్కడొక మనవి చేసుకో వలసివుంది. చలపతి పై అధికారులను మోసగించాడు. ప్రభుత్వాన్ని దగా చేశాడు. వ్యాపారంలో వాటాదారుల్ని వంచించాడు. ప్రజల్ని దోచాడు. ఐతే యిదంతా మా శారదకు సజావైన వ్యవహార సరళిగానేతోస్తూ వచ్చింది. మరైతే యిప్పుడతడు రెండోపెళ్ళి చేసుకున్నందువల్ల ధర్మానికి కొత్తగా కలిగిన హాని ఏముందో నాకు తెలియడంలేదు. శారదకు చలపతిపైన యిలా ఆగ్రహం కలగడంలో ఔచిత్యమేమిటో నాటికీ, నేటికీ నాకు బోధనేపడలేదు!

★